

Gyümölcsoltó Szolnoky Lajos

Szolnoky Lajos volt egy időben Szolnok megye múzeumainak néprajzi szakfelügyelője. Tisztét igen lelkiismeretesen látta el. Nem egyszer segített hozzá bennünket olyan pénzek megszerzéséhez, amin aztán tárgyakat vásárolhattunk. A megyei tanácsi tisztviselők valahogyan nem kedvelték a néprajzot, ám őt respektálták, s néha megnyílt pénztárcájuk számunkra is. Egyik látogatásakor bejelentette, hogy voltaképpen nem is Szolnokon akar szétnézni, hanem Tiszafüredre kíváncsi. Azt remélte, hogy ide megérkezvén gépkocsit tudunk biztosítani. Sajnos ez akkoriban lehetetlen volt, s kénytelen volt vonattal tovább utazni, személyvonattal, karcagi átszállással. Nagy nehezen sikerült telefonálni Füredre (ez sem volt akkoriban könnyű), s jelezni Fűvessy Anikónak, hogy melyik vonattal érkezünk.

Én kísértem el a reménytelenül hosszú és unalmas útra. Már a „Füred-expresszen” ültünk, amikor benyúlt táskájába és elővett egy kézhez jól igazodó metszőollót. Elmondta, hogy mielőtt Szolnokon bejött volna a múzeumba, már járt két helyen is, megfelelő szaküzletben, hogy rugót szerezzen bele, de nem kapott. Füreden bizonyára van olyan szaküzlet, ahol végre vehetne. Mondtam, hogy a múzeumba menet két ilyen boltot is ismerek, tudtommal eléggé el vannak látva áruval. Eltette az ollót, s arról kezdett beszélni, hogy mennyire szeret kertészkedni. Milyen gyümölcsfái vannak, hogyan terem, s milyen jól ki tud ott kapcsolódni.

Közben a szemben lévő ülésen kényelmesen elhelyezkedett egy harminc-harmincöt év körüli kék munkásruhába öltözött ember. Látszott, hogy munkából jön, nyilván éjszakai műszakból. Fáradt borostás arca ezt sejtette. Egy darabig hallgatta Lajos bátyám előadását, majd megszólalt, mondván, hogy látja azt, hogy szeretjük a gyümölcsöt. Majd rejtélyes mosollyal megkérdezte, hogy ki melyiket szereti inkább. Abban maradtunk, hogy mindig azt, aminek éppen idénye van. Mindenikre vevők vagyunk. Ekkor még titokzatosabban aktatáskájához nyúlt, kibontotta a degeszre tömött táska madzaggal meghosszabbított záró szíját, s felhajtotta fedelét. Öt hétdecis üveg volt benne dugóval lezárva.

-Minek az idénye van most? – kérdezte. Majd válaszolt is: a cseresznyéé!

Kivett egy üveget, kihúzta a dugót és büszkén Lajos bátyám felé nyújtotta:

-Egészségére!

Hiába volt szabadkozás, tiltakozás, nem volt mese, meg kellett húzni. De mert kevesellte, még meg kellett ismételni. Velem meg volt elégedve, aztán ő is kortyolt. Gondosan visszadugta

Írta: Szabó László

2011. június 27. hétfő, 15:51 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 19:50

és betette a táskába. Megbeszéltük, hogy milyen, hol termett, hol főzette és más egyebekről is szó esett. Megélénkült a beszélgetés, hangulata is megváltozott.

A következő állomásnál ismét előhúzott egy másik üveget, majd később egy harmadikat. Lajos bátyám láthatóan terhesnek tartotta, de nem volt mese, Füredig mindenik üvegből jutott egy kis kóstoló. Mikor leszálltunk, a restibe invitált, hogy öblítsük le sörrel, ne váljunk el csak úgy szárazon. Nem tehattünk semmit. Annyi szerencsénk volt azonban, hogy Fűvessy Anikó is ott volt az állomáson és egy korsó után kiragadott a gyümölcskedvelő, láthatóan a gabonát is kedvelő útitárs vendégszerető kezei közül.

Nem tudom, hogy milyen jelentést írt ezek után szakfelügyelőnk. Arra sem emlékezem, hogy kapott-e rugót az ollójába?